

един ден то настигнало една голяма река и тржгнало с нея. Заплували капчиците бавно.

Починала си Бисерка и сладко заспела. Сжнува тя майка си, че е сладко целува и прегръща. Сжбужда се тя и усеща, че нещо я натиска надолу. Какво било то? Лодка ли, гимия или параход? — тя това не знае.

Вжрвяла Бисерка с дружките си, вжрвяла и най-после стигнала при майка си. Майка ѝ, синьото море, я целува и пригръща, а Слжнчо гледа от високо, гледа, па се смей!

Вл. Манчев.

Ек. Манчева.

Другари.

(Сценка)

Вярка. — Хубавата ми кукличка, ах, колко е уморена! Тя е пжтувала цел ден и цяла нощ. Ах, хубавата ми кукличка! Тя като че ли е простинала. Колко е студено вжн. Пжк и в трена татко каза, че било много студено.

(Влиза Владко).

Владко. — Вярке, татко на тебе само кукла ли донесе?

Вярка. — Е, че какво повече: кукличка, креватче... О, колко е добжр той! Аз тоза му поисках, когато заминаваше за София.